

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ МЕДИЧНОЇ СФЕРИ

студент Сич В.В.

Актуальність теми дослідження обумовлюється одним із ключових факторів медичної сфери будь-якого виду обслуговування з забезпечення більш якісних умов благополуччя населення, безпеки для здоров'я і життя людини є трудові ресурси. У сучасних умовах саме трудові ресурси розглядають як найбільш коштовний капітал, яким володіють медичні заклади. Науково-технічний прогрес і пов'язане з ним різке збільшення частки наукомістких технологій обумовлює ріст вимог до професійних, соціально-психологічних якостей і культурного рівня працівника. Ефективне управління трудовими ресурсами як особлива функція діяльності, пов'язана з найманням працівників, їхнім навчанням, оцінкою й оплатою їхньої праці, є важливою передумовою для ефективного функціонування обслуговування. Підготовлені і кваліфіковані працівники, що знаходяться в штаті підприємства, називаються його персоналом, чи кадрами.

Наукове осмислення проблеми полягає у вирішенні таких завдань, як оплата праці в системі охорони здоров'я, соціальний, економічний та правовий захист професійної діяльності медичних працівників, система регулювання зайнятості, у різних регіонах країни.

Охорона здоров'я, як і держава в цілому, потерпає від непослідовної соціально-економічної політики. Внаслідок домінування адміністративної моделі управління в галузі практично відсутні економічні регулятори. Фінансування базується на показниках ресурсного забезпечення, а не на показниках кінцевих результатів роботи медиків. Лікувально-профілактичні заклади зорієнтовані перш за все на виконання нормативів, затверджених органами управління охороною здоров'я, та позбавлені економічних стимулів у своїй діяльності. Все це призводить до неадекватного розподілу коштів які виділяються на охорону здоров'я, що, в свою чергу, безпосередньо впливає на соціально-економічну захищеність медичних працівників.

Спостерігається диспропорція у забезпеченості медичним персоналом між містом і селом, між великими і малими містами, між різними регіонами держави та між окремими медичними спеціальностями, що не забезпечує рівності доступу населення до медичних послуг.

Чинне законодавство надає медичним працівникам чимало прав. Проте більшість норм, які передбачають ці права, залишаються суто декларативними, до них не розроблені відповідні підзаконні акти, а ті, що є,

часто суперечать один одному, законодавство недостатньо враховує вимоги сьогодення.

Згідно з Цивільним Кодексом, медичний працівник несе цивільну відповідальність не за лікарські помилки, а саме за шкоду (матеріальну та моральну), заподіяну пацієнтові внаслідок лікарської помилки, оскільки помилки медиків можуть призвести не тільки до погіршення здоров'я, але й до смерті людини. Цивільним Кодексом передбачено відшкодування завданої шкоди у повному обсязі, як за дійсну шкоду, так і за втрачену вигоду.

За законодавством, експертні висновки щодо оцінки діяльності лікаря надає судово-медична експертиза. В Україні комісії для проведення судово-медичних експертиз підпорядковані МОЗ України, МОЗ АР Крим, обласним та міським управлінням охорони здоров'я. До їх складу входять головні спеціалісти відповідного органу охорони здоров'я.

Щодо юридичної відповідальності, яку несуть медичні працівники за діяння, вчинені у зв'язку зі своєю професійною діяльністю, то вона поділяється на: кримінальну, адміністративну, дисциплінарну та цивільно-правову.

Найсуворішим видом юридичної відповідальності є кримінальна відповідальність.

Через адміністративно-командну модель управління в охороні здоров'я практично відсутній будь-який вплив на вирішення проблем галузі інших громадських інституцій. Незважаючи на формальне створення Національної ради охорони здоров'я при Президентів України, Громадської Ради при МОЗ України, Вищої медичної ради при МОЗ України, наглядово-дорадчих рад при деяких місцевих органах і закладах охорони здоров'я, фактично відсутні механізми реалізації прийнятих ними рішень як і реальна зацікавленість керівників та управлінців галузі у делегуванні повноважень цим громадським інституціям.

Законопроект «Про лікарське самоврядування» врегульовується питання про прийняття та дотримання положень «Етичного кодексу українського лікаря» та «Правил належної медичної практики», нереалізованість яких у сучасній українській медицині значно звужує моральну, етичну та правову захищеність як медичних працівників, так і пацієнтів. Самоврядна професійна лікарська організація змогла би взяти на себе левову частку врегулювання непорозумінь та конфліктів між пацієнтами та лікарями. Прийняття законопроекту «Про лікарське самоврядування» як закону зможе закласти початок реального захисту прав медиків в першу чергу через зміну існуючої адміністративно-командної моделі на суспільно-адміністративну модель управління галуззю охорони здоров'я.

канд. екон. наук Павленко О.О.